

Kurent.

(Narodna pripovedka; zapisal v Podzemlji J. Barlè.)

Govorite ste že kaj o Kurentu slišali, otroci ljubi. Čujte, kaj je meni óni dan stari Mežnar o Kurentu pripovedoval.

„Živel je mož, zvali so ga Kurent. Prosil je Bogá, da mu da puško, s katero bode vse zadèl, kar bode streljal. Bog mu je dal tako puško. Kurent je potoval potem po svetu. Bilo je po zimi. Na grmu sedelo je in čivkalo nekoliko vrabcev. Kurent je hotel vrabce postreljati, a neki gospod, ki je mimo prišel, norčeval se je z Kurenta, češ, kaj bode neki ón ustrelil. „Bodete li vi óne vrabce, katere jaz ustrelim, bôsi v tem trnji pobrali?“ poprašal ga je Kurent. Gospod je prikimal. Kurent je vrabce postreljal, a gospod, kateri je moral bôsi vrabce pobrati, okrvavel si je vse noge po bodečem trnju in zmrzlem snegu.

A Kurent ni bil sè sámo puško zadovoljen. Poprosil je Boga gosli, katere bodo takó godle, da bode moral vsak, kateri jih bode čul, nehoté plesati. Tudi te gosli je Kurent dobil. Ko je šel v mesto, došel je na potu ženo, ki je nesla jajca v naramnem koši v mesto na prodaj. Kurent jo je poprosil jedno jajce, ali ona ga je oštela, da je berač in mu ni dala jajca. Jezen začel je Kurent gosti, a žena plesati; seveda, da so se jej vsa jajca v koši pobila.

Ostarel je Kurent. Napotil se je v nebesa, ali v nebesih ga niso hoteli vzprejeti, ker je bil preveč pregrešen. Nagovoril je sv. Petra, da mu vsaj toliko nebeška vrata odprè, da bode videl, kakó je v nebesih. Komaj je sv. Peter malo vrata odprl, vže je Kurent smuknil v nebesa in se vsedel na svojo suknjo, rekoč, da sedi na svojem. Ali nebeščani so se Bogu pritoževali, da jim Kurent nikdar mirú ne da, zato je moral nebesa zopet zapustiti.

Kurent je odšel domóv v svojo hišico in zopet v miru živel. Poslali so smrt po njega. Ko je smrt k njemu prišla, zatelikal je Kurent zlato jabolko po sobi in rekel smrti, da bode njeno, če je vlovi. Jabolko se je zatelikalo v bučo, katere je pod posteljo ležala, a smrt je skočila za jabolkom v bučo. Hitro je Kurent bučo čvrsto zatrdil in jo na visok hrast obesil. Sedem let je visela smrt v buči zaprta na hrastu. Osmo leto bil je v ónem gozdu velik lov. Lovci niso ves božji dan ničesar ustrelili, zato so sklatili óno bučo s hrasta. Buča je pala na tla, razbila se, a smrt je bila zopet prosta. Odšla je potem pred sodnji stol in Kurenta Bogu zatožila, rekoč, da jo je sedem let imel v buči zaprto, kjer se je postila in sušila. Smrt se je Kurenta bala in rekla, da ne gre več nikdar po njega. Zato je Bog hudobce poslal po Kurenta. Hudobce je Kurent ravno tako opeharil, kakor smrt; vrgel je namreč zlato jabolko v kovaški meh in vsi hudobci so skočili v meh, katerega je Kurent hitro zavezal, dejal na nakovalo in takó po njem udrihal, da so zaprti hudobci od bolečin kričali in zdihovali.

Ker ni Kurentu mogel nihče do živega, zaprl ga je Bog v čebeljni panj in ga postavil v mesec, da ne bode Kurent niti v nebesih, niti na zemlji, nego v zraku in še zdaj je ondù, in vidiš ga, kadar je polna luna.“

To mi je pripovedoval stari Mežnar o Kurentu.

